

Regeringens Hensigt at fremkomme med Forslag i saa Henseende. Jeg vil haabe, at Regeringen vil gaa lidt videre, at den ikke alene vil foreslaa en Udvidelse af Ulykkesforsikringen for Landarbejderne, men at den ogsaa vil søge at afhjælpe flere af de Pletter, som klæbe ved den nuværende Ulykkesforsikring. Et godt Forhold til Udlandet ønske vi fra Socialdemokratiets Side saa stærkt, som nogen kan ønske det, saa vi ogsaa her kunne tilslige Ministeriet vor Støtte.

Det sidste Punkt, som Trontalen nævner, er, at Landets og Folkets Selvstændighed maa bevares. Jeg kan her udtale, at vort Land og vort Folk, vort Sprog og vore Minder elske vi Socialdemokrater saa højt, som nogen dansk Mand kan. Vi vilde anse det for den største Ulykke, om vort Folk skulde føre sit Liv under fremmed Herredømme, men naar Talen bliver om de Midler, ved hvilke Landets og Folkets Selvstændighed skal bevares, da opstaar Uenigheden. Vi nære den dybeste Mistillid til den Forsvarsordning, vi have i Øjeblikket; vi anse Københavns Befæstning for at være baade økonomisk og militært en Ulykke for vort Land. Desuden betegner dens Tilblivelse et af de formædeligste Afsnit af det danske Folks Historie. Vi ville ikke slutte Forlig med Regeringen eller med nogen anden Magt om denne Sag, vi kræve Københavns Befæstning nedreven og København gjort til en aaben By til Lands og til Vands, og vi kræve en betydelig Nedsættelse af vore Militærbudgetter. Det nytter naturligvis ikke, at man vil forlange, at Regeringen i den Henseende skal gaa i Spidsen. Jeg ved om vor højtærede Forsvarsminister, at i den Henseende er hans Aand maaske redbon nok, men det synes, at hans Kød her bliver mere og mere skrøbeligt, han har selv tabt Troen paa, at Forsvarsbudgetterne kunne nedsættes. Det nytter naturligvis derfor ikke, at vi forlange af ham, at han netop nu skal gaa i Spidsen for en stærk Beskæring af vore Militærbudgetter, men vi kræve det alligevel og ville fremdeles arbejde derpaa. Vi have ogsaa den Tilfredsstillelse, at netop disse Tanker, at København skal gøres til en aaben By, og at Militærbudgetterne skulle stærkt beskæres, have fundet den kraftigste Genklang under Valgagitationen i Befolkningen.

Der kunde foruden det, som Trontalen omtalte, godt have været nævnt en hel Række andre sociale Reforme, som vi i Folketinget kunde ønske gennemførte,

navnlig var der en Ting, jeg kunde ønske, at Trontalen havde nævnt, det er Stillingen overfor Folkeoplysningen i vort Land. Vi leve endnu væsentlig paa Skoleloven fra 1814, de Ændringer, vi have faaet i den, vedrøre ikke saa meget Skolen selv og dens Undervisning som andre Forhold, særlig Lønningerne ved vor Folkeskole. Der kunde derfor være Grund til nu at tage denne Sag op til alvorlig Overvejelse for at se, om vi ikke kunde vinde fremad. Stillingen er den, at vi mere og mere ere komne bagud for de andre Folk i Europa. Vi have reformeret paa vort højere Skolevæsen, vi have faaet Udvidelser af den videnskabelige Uddannelse her i Landet, f. Eks. paa den polytekniske Lærestalt, og vi have faaet en ny Skolelov vedrørende vore Landbrugsskoler, men selve Folkeskolen hviler, som jeg sagde før, endnu væsentlig paa det gamle Grundlag fra 1814. Der vilde derfor være al Grund til, at denne Sag blev tagen frem til alvorlig Overvejelse og Drøftelse her i Salen. Særlig gælder dette Forholdet overfor Landsbyskolen. I Købstæderne have Kommunerne af egen Drift og paa egen Bekostning gennemført meget betydelige Forbedringer, men ude paa Landet staa vi desværre langt tilbage.

I Forbindelse hermed vil jeg nævne en anden Reform, som det synes mig, det ogsaa er paatrængende nødvendigt snart at skride til, det er en forbedret Uddannelse af Folkeskolens Lærere. Sammenligne vi Danmarks Stilling her med andre Landes, f. Eks. Tysklands, Sveriges og Norges, viser det sig, at vi desværre staa langt tilbage i den Retning. Det er et Spørgsmaal, som er stærkt fremme i Lærerkredse, og som drøftes rundt omkring paa Skolemøderne, og jeg vil haabe, at Regeringen ikke er døv overfor de Krav, der rejses ikke alene i Lærerstanden, men ogsaa i Befolkningen, saa at ogsaa denne Sag kunde blive tagen frem som en af de Reforme, hvorpaa den kommende Rigsdag vil fæstne sin Opmærksomhed.

Det Forslag til Beslutning, som her foreligger, er et meget vagt og ubestemt Forslag. Jeg kunde have ønsket, at det med større Tydelighed og større Kraft havde tilkendegivet, at vi vare villige til at støtte Ministeriet, men kun under den Forudsætning, at Reforme bleve gennemførte i den Aand og den Retning, som Folketinget kræver og ønsker. Det ser man hverken af Trontalen eller af det Forslag til Beslutning, som foreligger, og jeg skal derfor her tillade mig paa mit